

GINESTAR

Junt a la riba esquerra de l'Ebre i al peu de les darreres elevacions de la serra de la Creu, trobem la vila de Ginestar.

El nucli del poblat és un bell planer, creació de la lenta i tranquil·la passejada del riu. En aquest trobem el nostre origen i aliment i la nostra condició de riberencs, encara que sobtadament es torni el nostre enemic inundant-nos sense avís.

És en temps de Ramon Berenguer IV (mig s. XII) que fou conquerit el lloc i pertangué als dominis dels Templers i a la comanda de Miravet. Fou l'Orde del Temple el que atorgà, al que aleshores s'anomenava Mas de la Ginesta, una carta de poblament l'any 1206. Un cop suprimits els Templers, Ginestar passà a mans de l'Orde de l'Hospital.

Els fenòmens de davallada i emigració soferts són patents a les dades de població: El nostre «cim» fou al cens de 1900 amb 1715 persones, mentre ara caminem cap al 2000 amb unes 900 ànimes a la baixa.

Al centre de la vila i font del seu orgull, l'església parroquial de Sant Martí és un notable edifici del segle XVIII de sòlida arquitectura, amb tres espaioses naus i una magnífica cúpula sobre el creuer. Pròp del nucli, caminant per un accés darrerament embellit, trobem l'ermita de Sant Isidre que, restaurada a principis dels 80, esguarda amb joia la celebració anual d'una diada en el seu honor i on cada cop es reuneix un grup més nombrós de riberencs.

Ginestar, com tants pobles petits (que no s'amaguen de ser-ho) es defensa aferrissadament per sobreviure amb la dinàmica activitat a tots nivells que, com el poble, la comarca necessita per sortir de la condemna a l'oblit (que és mort), a què ens tenen sotmesos.

Aquesta dinàmica ha de ser l'element revitalitzador de la nostra vila i, per extensió, d'aquest lloable projecte comarcal. Junts ho aconseguirem.

Ginestar, vila encisera,
si ton nom és escaient,
vulgues ser de la Ribera,
bella flor en tot moment. (*Himne de Ginestar*)

Francesc-J. Sabaté i Margalef